

Пети октобар 2000. је био државни удар плаћен из САД, којим су на власт постављени људи обојени у жуто-плаве боје, чији је задатак да праве маскенбал уместо одговорне државотворне политике

Посета руског премијера Владимира Путина корисна је за Србију, а истовремено се Америка плаши руско-српског зближавања, сматра политички аналитичар Џон (Јован) Боснић, Канађанин српског порекла. Русија подржава Србију у одбрани Косова, гасовод ће ићи преко територије наше државе, у трговинским односима смо добили повлашћен статус, образлаже Србин рођен и одрастао на северноамеричком континенту.

Да ли заиста постоји страх Вашингтона од Москве?

- Рођен сам и одрастао у Канади у периоду ужасне русофобије на северноамеричком континенту. Испирали су нам мозак свакодневно и учили нас да мрзимо Русе, да треба дан и ноћ да живимо у страху да ће нас напасти нуклеарном бомбом, да долазе са Кубе и да могу да ударе на нас преко Аљаске. По тој пропаганди, Руси су били криви за све и умешани у све што не ваља.

Слична је у Југославији била и Титова пропаганда против Русије, од 1948. године па до краја његовог живота. Ипак, као студент схватио сам да је пропаганда против Руса лажна и да је америчко "царство" много агресивније.

На који начин сте дошли до те спознаје?

- Мој отац Сава, који је био универзитетски професор у покрајини Њу Бранзвик, где сам рођен и одрастао, учио ме је да за све дилеме и питања треба да пронађем логично објашњење. Почео сам јавно да постављам незгодна питања попут овог: "Зашто смо истребили Индијанце?". То ме је скупо коштало.

Мада сам пет година био председник студентске организације на универзитету у Њу Бранзвiku, избачен сам са геодетског факултета и морао сам да водим судски спор да би ме вратили. У сукоб са властима дошао сам и на постдипломским студијама у Монреалу где сам уписао политичке науке.

Гледао сам када су два полицајца у присуству педесетак људи, који су немо посматрали, насрнули на човека јер није успео да се са њима споразуме. Није знао француски, иако је Канада двојезична земља, па је на енглеском упорно понављао да не разуме шта од њега траже.

Како сте реаговали?

- Умешао сам се јер сам се уплашио да ће га убити. Успео сам да одбраним тог непознатог човека и полицајци су завршили у затвору. Али, после тога сам добијао бројне телефонске претње да нећу преживети, да ме прате и да увек знају где се налазим. Пожалио сам се државном тужиоцу и он ми је саветовао да напустим Канаду док се прашина не слегне, најмање на годину дана.

Потом сте се обрели у Јапану где сте радили као новинар.

- Прво сам отишао на свадбу у Малезију код пријатеља из студентских дана. Планирао сам да се задржим три недеље, али сам остао шест месеци. Привукла ме је култура Далеког истока која је потпуно другачија од западне. Било ми је све то интересно. У жељи да што више научим и сазнам отишао сам у Јапан. Тамо сам убрзо добио посао као новинар за светски сервис на енглеском језику у јапанској државној телевизији, а затим и за још два листа.

Радио сам као и сваки Јапанац, на три посла. Пошто сам пореклом са Балкана, када је избио рат на простору бивше СФРЈ, од 1994. постао сам јапански извештач са ратишта. Све до завршетка бомбардовања СРЈ, годишње сам најмање три-четири месеца извештавао са терена. Осим вуковарског прошао сам сва ратишта у Хрватској, Босни и Херцеговини и на Косову.

Тако ми је истовремено пружена шанса да међу првима у Јапану и на Далеком истоку Азије започнем медијску битку за истину о страдању српског народа.

Које вам је најдрастичније искуство из тог периода?

- Поред болних страдања, посебно мог српског народа и разарања инфраструктуре у целој земљи, у памћење ми се урезала и слика колега западних извештача који су по задатку својих држава водили антисрпску пропаганду. Били су то агенти унапред припремљени како треба да извештавају и како да локално обоје западну антисрпску хистерију.

Био сам у Србији и 5. октобра 2000. То је био државни удар плаћен из Америке да се поставе људи, потомци бивше југословенске комунистичке номенклатуре, који су школовани на Западу и одакле су, обојени у жуто-плаве боје, враћени са задатком да праве маскенбал уместо одговорне државотворне политике.

Шта српски народ треба да запамти за сва времена?

- Срби као интелегентан народ никад не треба да забораве велику западну превару звану Рачак, због чега су бомбардовани. Треба увек да се сећају намештаљке зване Маркале јер су због тога и по Републици Српској праштале НАТО бомбе.

Ако ми Срби, који смо били под демонизацијом америчког "царства", не видимо шта се све и даље ради на штету српског народа, како се на сваком кораку запостављају основе идентитета, српски језик и ћирилично писмо, то значи само једно - да смо уз све тешке последице од бомбардовања осиромашеним уранијумом зарадили и лоботомију.

Извукао Бобија Фишера из затвора

Џон (Јован) Боснић рођен је 1961. у Фредериктону у Канади. Потиче из старе српске официрске породице. Деда Душан је био официр Краљеве гарде у српској војсци, а отац Сава официр у Војсци Краљевине Југославије.

После Другог светског рата Сава Боснић, пореклом из Сремске Митровице, настанио се у Канади као антикомунистички емигрант и оженио Маргаретом, Канађанком енглеског порекла. Мајка је Џона доводила у Србију на летње распусте да упозна стрица и очеве родитеље у време док је Сава био непожељна особа у својој отаџбини.

Џон је из Јапана пре две и по године дошао у Београд са двојицом синова и супругом, такође српског порекла, у жељи да се стално настани у Србији. Намерава ускоро да доведе и оца Саву који има 92 године и као удовац живи сам у Канади. Тренутно је ангажован на пословима у неколико невладиних сектора.

У светској јавности је познат по томе што је формирао комитет за одбрану шаховског велемајстора, Американца Бобија Фишера.

- Боби Фишер је био велики српски пријатељ. Америка га је међународном потерницом прогонила зато што је 1992. прекршио санкције наметнуте Југославији и против Бориса Спаског одиграо меч у Будви. Ухапшен је 2004. на токијском аеродрому јер је његов пасош Америка прогласила неважећим. Провео је осам и по месеци у затвору одакле сам успео да га извучем. Нажалост, морао сам и да му се извиним што Србија није услишила Фишерову жељу да се настани међу нашим народом. Отишао је 2005. на Исланд где је упркос противљењу Америке добио азил и остао до смрти 2008.

Индијанска имена за летеће убице

- Да су Немци својем оружју дали јеврејске називе, цео свет би се згрозио и Немце осудио. Свет је, међутим, нем пред чињеницом да су Американци своје убојите крстареће ракете " томаhawk" и војне хеликоптере "апач" назвали именима индијанског народа којег су готово истребили на америчком континенту - примећује Боснић.

(Вести)